

KELENFÖLDI EVANGÉLIKUS HÍRLEVÉL

2010. tavasz

XIV. évfolyam 1. szám

Ady Endre: A szép Húsvét

Odukat és kriptákat pattant
S bús árkokig leér a szava:
Ilyen a Húsvét szent tavasza
S ilyen marad.

Miért tudjon Ő az embervérről,
Mikor künn, a Tavaszban
Minden csoda csodát csinál
S minden drága fizetség megtérül?

Óh, Tavasz, óh, Húsvét,
Emberek ősi biztatója,
Csak azt szórd szét köztünk:
Állandó a tavaszi óra
S ilyen marad.

Krisztus támad és eszmél,
Odukat és kriptákat pattant.
Van-e gyönyörűbb ennél?

*Áldott húsvéti ünnepeket kívánunk
minden kedves olvasónknak!*

A leghosszabb éjszaka

A húsvét előtti hetekben szokásommá vált, hogy elolvasom Jézus szenvedéstörténetét mind a négy evangéliumban. Bár jól ismerem a történeteket, mégis mindig valami új ragadja meg a figyelmemet.

Ott van például mindaz, ami nagycsütörtök estéjén történt. Talán bele tudjuk magunkat képzelni az események forgatagába. Mennyire örülnek a tanítványok, hogy Mesterükkel kezdhetik az ünnepet, aztán mennyire megdöbbennek, amikor Jézus szembesíti őket a ténnyel, hogy áruló van közöttük. Néhány óra leforgása alatt az örömből döbbenet és megbotránkozás lesz. A tanítványok elhagyják Jézust. Mindössze Péter az, aki távolról követi őt, hogy lássa, mi lesz az estének, az ügynek a vége. Sokszor eltűnődtem már azon, hogy ez a történet, amelyet a tanítványok kudarcként értékelték, miért maradt mégis benne az evangéliumokban? Talán azért, hogy a mindenkori ember szembesüljön azzal, hogy a Krisztus-követéshez hozzátartozik a kudarc, esetleg a csalódás is? Mert valahol mi is olyanok vagyunk néha, mint Péter, aki heveskedik, fogadkozik, hogy még meghalni is kész a Mesterért. De sokszor elbizonytalanodunk, amikor látjuk, hogy Jézus nem az erejét mutatja, hanem a gyengeségét. Igen, szeretünk mi is egy erős, bátor, kormányzó, győzedelmeskedő Krisztust elképzelni magunknak, és közben elfeledjük, hogy Krisztus ügye ma is ugyanúgy ki van szolgáltatva az emberek indulatainak, megvetésének, sőt mi magunk is olykor keresztre

küldjük őt. De Péternek van bátorsága ezeken átlátni: nemcsak a történet végét látja, hanem azt is, ami a vég után van: a húsvéti kezdetet. Igaz, hogy Péter hite közben nagy törést szenved: a főpap udvarában háromszor is megtagadja Jézust. Megtanulja ezen az éjszakán, hogy aki azt hiszi, áll, elesik. Megtanulja, hogy az üdvösség nekünk lehetetlen, de Istennek nem. Megtanulja, hogy a magát leghűségesebbnek hitt tanítvány sem vesz részt a megváltás munkájában. És a leghűségesebb tanítvány ezen az éjszakán sír a maga hűtlensége és gyengesége miatt. Úgy érzi, elbukott, kudarcot vallott. Talán gondoltunk már mi is úgy a Krisztus-követésre, mint valami elérhetetlen tökéletességre. Talán ezért nem is próbálkozunk vele komolyan. Ha ilyen magas a norma, ha ilyen áldozatokat követel, kár az igyekezetért. Mégis, tudjuk és látjuk, hogy a mi életünkben is az ér valamit, ha minden körülmények között – akár rizikót is vállalva – Krisztus nyomában tudunk maradni. Közben megismerjük a magunk tökéletlenségét, kísérthezőségét és gyengeségét, elveszítjük a magunkban való bizakodást, de megnyerjük ezáltal Isten mindent felülhaladó igralmát. Ha merjük látni azt, amit Péter csak sejtett, akkor miért ne mernénk elindulni a Krisztus-követés útján? Talán ugyanolyan kockázatos lesz, mint Péter nagycsütörtöki útja, de mégis megérthetjük, megismerhetjük Krisztus szenvedésének és feltámadásának erejét.

Blázy Árpádné

Délután 3 óraker

Érdekes, hogy mind a négy evangélista fontosnak tartotta közölni Jézus halálának pontos időpontját. János evangélista a közeledő ünnep felől közelített: még a nagy nap (szombat) beállta előtt. A szinoptikusok a pontos órát is megírták, amikor Jézus átadta lelkét az Atyának.

Ahogy ezeket a mondatokat írom, megérint ez a különös időpont: délután 3 óraker. Számomra az a különös benne, hogy egyáltalán nem rendkívüli az időpont. A nagy dolgok nem ilyenkor szoktak történni.

A hajnalnak van valami különös hangulata. Egy gyönyörű napfelkeltét végignéve arra érzünk indíttatást, hogy egészen más perspektívából nézzük az életünket. Olyan nagy hatással van ránk a felkelő nap ereje, hogy késztetést érzünk magunkban arra, hogy életet átformáló döntéseket hozzunk. A nap közepének is van valami egyedi hangulata. Néhány pillanatig megállunk, számot adunk az addig történt eseményekről, és előre tekintünk. Az est megint különös hangulatot ébreszt bennünk. Annyi érzélem kötődik éppen ehhez a napszakhoz. De délután 3 óraker? A nagy dolgok nem ekkor történnek. A legkisebbek és az idősek ebben az időpontban leginkább alszanak vagy sziesztáznak. Az iskolások ilyenkor rohannak a különórákra, megírják a kötelező házi feladatukat, vagy éppen unalomba merülnek az üres lakásban. Ebben az időpontban a munkahelyünkön sem fogunk már bele nagyobb lélegzetvételű munkába. Már nincs értelme. Főképp nem pénteken délután 3 óraker. Ilyenkor már nagyon fáradtak vagyunk, sokszor feszültek és idegesek.

A táskánkba még gyorsan besöpörjük azokat a munkahelyi jegyzeteket, amelyekkel hétvégén foglalkozni szeretnénk, telefonon próbáljuk egyeztetni, hogy ki kiért megy az óvodába, iskolába, ki tölti fel a kiürült hűtőszekrényt. Ha szerencsénk van, az is lehet, hogy ilyenkor már a dugóban araszolunk a Balaton felé...

Vagy mégsem olyan különös, hogy Jézus éppen ebben az időpontban, délután 3 óraker adta át lelkét az Atyának? Jézus mindent magára vett, ami a miénk, hogy odaadja azt, ami az övé. Magára vette minden indulatunkat, mindazt, ami bennünket meghatároz. A Pilátus előtt összesereglett, a báméskodásban és kíváncsiskodásban összekovácsozott tömeg közömbösségét, a farizeusok félelemtől és féltéstől átítatott gyűlöletét és a tanítványok kishitűségét is. De magára vette a péntek délután a bevásárlóközpontokban gyülekező fiatalok „semminek semmi értelme sincs” életérzését, a végkimerültségig hajsoltak kilátástalanságát, a dugóban káromkodó autósok túlfűtöttségét is.

De jó lenne péntek délután 3 óraker megfürödni annak a valakinek a szeretetében, aki nem akar bennünket egyedül hagyni sem ürességünkkel, sem egymást is bántó indulatainkkal! De jó lenne vele bizalommal és bátorsággal megosztani ürességünket és indulatainkat, hogy helyet adjunk annak, amit ő akar megosztani velünk! De jó lenne az egyáltalán nem rendkívüli pillanatokban is átadni embertársainknak valamit abból, ami akkor péntek délután 3 óraker értünk is történt!

Joób Máté

„Megrepedt nádat nem tör el” Máté 12,20

Tizenkét dühös ember

Dráma
két felvonásban

Írta:
Reginald Rose

Játszódik 1957-ben
egy New York-i
bíróház esküszéki
szobájában

Szereplők:

1. esküdt (elnök)
2. esküdt
3. esküdt
4. esküdt
5. esküdt
6. esküdt
7. esküdt
8. esküdt
9. esküdt
10. esküdt
11. esküdt
12. esküdt
- Ór

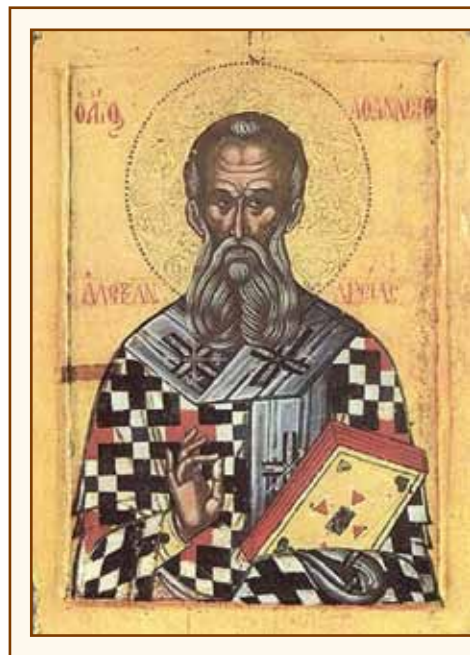
Előadások:
április 10.
április 12.
április 16.

Rendezte:
Abaffy Zoltán

Vucsics Krisztián
Farkas Enikő
Papp Dóra
Schermann Géza
Csapó Dorottya
V. Zombory Anikó
Basa István
Schermann Sándor
Gadó Benedek
Formanek Péter
dr. Bene Péter
Gáspár Mónika
Ruzicska Péter

Az előadások 19 órakor kezdődnek a Kelenföldi Evangélikus Gyülekezet Tanácstermében (1114. Bocskai út 10.). A belépés ingyenes, munkánk támogatására adományokat elfogadunk.

12

Böjti sorozat

Szeretettel hívunk mindenkit az ideji böjti sorozatunkra, melyen az Athanasius-féle hitvallás (Quicumque) egy-egy gondolatával ismerkedhetünk meg.

2010. márc. 29. (hétfő)

Szenvedett a mi üdvösségünkért

2010. márc. 30. (kedd)

Alászállott a poklokra

2010. márc. 31. (szerda)

Harmadnapon feltámadott a halálból

Az igehirdetési alkalmak este 18 órakor kezdődnek a gyülekezeti tanácsteremben (Bp.-Kelenföldi Evangélikus Egyházközség 1114 Bp., Bocskai út 10.).

Vendég igehirdető:

Kodácsy Tamás ref. lelképásztor

Akarsz-e az Úr után menni?

Blázy Árpádné beiktatási prédikációja

„Maga az Úr megy előtted, Ő lesz veled. Nem marad el tőled, és nem hagy el téged. Ne félj hát, és ne rettegj!” (5Móz 31,8).

Keresztyén gyülekezet, szeretett testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

A Szentírást olvasó ember sokszor esik abba a hibába, hogy akaratlanul is egy-egy igever, vagy bibliai történet a kedvencévé válik. A keresztyén ember is tudja, hogy a Bibliát úgy egészében kell látni, elfogadni, nem lehet „mazsolázni”, mégis érezzük olykor, hogy egy-egy történet nekünk szól, személyesen megérint, megszólít, elgondolkoztat, vagy úgy

kerül eléink, hogy nem tudunk „szabadulni” tőle.

Valahogy így jártam én az imént felolvasott igével. Először a konfirmáció kapcsán találkoztam Istennek eme komoly ígérétevel, és akkor még – mint éretlen kamasz – mosolyogtam is, hogy hát ugyan bizony hova mehetnének, miért is kellene, hogy engem Isten szava kísérgessen?!

Pár év sem telt el, és az ige komoly bátorítás lett számomra. Nemcsak szülőfaluomat kellett elhagynom, de szűkebb hazámat, Erdélyt is azért, hogy – Isten hívásának engedelmeskedve – Budapesten kezdjem meg tanulmányaimat.

Az évek során értettem meg igazán azt is, hogy ez az ige nemcsak a régi időben, Mózesnek és az ő népének szólt biztatóan, hanem szólt hozzám, és szól ezen a mai napon hozzátok is. Isten téged is kiválasztott, elhívott valamikor magának, közölte és közli akarátát, azt szeretné, ha helyt állnál családban, munkahelyen, gyülekezetben. Ő jár előttünk, igazgatja életünket, nem marad el tőlünk. Pedig néha érezzük, hogy egyedül maradunk, nem kísér bennünket Istenünk „orcája”.

Mózes sokszor átélte ezt, de mégis valami szent bizonyossággal vándorolt népe élén, és Isten útmutatása szerint vigasztalta a népet. Amikor ezeket az ígéket kellett átadnia az ifjú Józsuének, nyilvánvalóvá vált számára, hogy az ő ideje lejárt. Nem mehet tovább a választott néppel, Isten mást jelölt ki a feladatára. Sok éven keresztül kísérté őket Isten kegyelme: pusztán, veszélyeken keresztül, és ha vétkeztek is, nem Isten volt az, aki elpártolt tőlük, hanem a nép szíve keményedett meg és ők léptek más útra. Ha mi néha Isten hiányát érezzük, akkor mindenképp magunknak kell feltennünk a kérdést: hűséges voltam-e én minden körülmények között az

én Uramhoz? Vagy nyakasságomban elfeledtem hálát adni, más útra tévedtem, olyan útra esetleg, amely nem Istennek tetsző? És ilyenkor nagy szükségünk van a biztatásra: „nem maradok el tőled”! Istenben nincs változás, a változásnak még az árnyéka sem. Istenünk éppen ezért küldte közénk az Ő szeretett Fiát, hogy ne legyünk magányosak földi életünk mindennapjaiban. Ő maga ígérte meg, hogy „veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” Ha ezt tudjuk és érezzük, akkor vihet az utunk bárhova, kerülhetünk ínségbe vagy éppen kísértésbe, kilátástalanságba vagy új kihívások elé, megtapasztaljuk, hogy aki elhívott bennünket, meg is tart egy életen keresztül, sőt még azon túl is, az örökkévalóságig. Ezen a mai ünnepnapon is csak ennyit kérek a magam és a ti számotokra is, hogy ebben a gyülekezetben is tudjunk úgy élni és arra törekedni, hogy bízzuk újra meg újra magunkat a mi Urunk vezetésére. Merjünk együtt menni, együtt tenni, hiszen Ő velünk van, nem marad el tőlünk, nem hagy el bennünket. Ámen.

*(Elhangzott 2009. december 12-én,
Kelenföldön.)*

Visszatekintés gyülekezetünk téli időszakára

Kinek szerez örömet az ajándék?

avagy két sajtósági ajándékkészítés az elmúlt adventben

Az első kezdeményezés Kéri Bencétől indult. Visszaemlékezett rá, hogy gyerekkorában képzőművész édesapja irányításával a legkisebbek minden évben betlehemest készítettek, ami az adventi időszakban a templom előterében díszlett sokak örömeire. Lányával, Csengével üzent Kelenföldre, hogy szívesen folytatná a

hosszú ideje szünetelő hagyományt, és ketten vállalják a munka irányítását és kivitelezését. Így aztán elhatároztuk, hogy az adventi kézműves délutánon az apró egyéni ajándékok mellett egy közös nagy ajándékot készítünk a gyülekezetnek is: egy szép betlehemest. Kicsik-nagyok szívesen jöttek agyagozni, és

Bence nyugodt, csöndes irányításával sorra formázták a számukra kedves figurákat, a szent család tagjait, a pásztorokat és persze a sok-sok állatot kígyótól a bárányokon át a tevéig... Még két vasárnap délelőtt folytatták a gyerekekkel a munkát, aztán a végső megformázást az ötletadók ketten fejezték be, így készült el csupa természetes anyagból az igényes betlehemes. A templomban aztán minden „alkotó” nézegethette, hogy hova került az ő figurája, és büszkén mutathatta szüleinek a táblácskát, amin a készítők névsora állt.

A másik ötlet a katechetikai megbeszélésen merült fel, ugyanis minden évben fejtörést okoz, hogy milyen karácsonyi ajándékot tudunk venni a – hál’ Istennek egyre növekvő – gyerekseregnek a szűkös költségvetésből. Olyat, aminek örülnek, és ami szem előtt van, hogy minél gyakrabban emlékeztesse őket az általunk közvetített üzenetre. Az évek során az ötletekből is kezdünk kifogyni, volt már naptár, bögre, kifestőkönyv... Mi lenne, ha idén mi készítenénk különböző formájú színes

hűtőmágneseket, amikre rövid igéket írunk? Azokat aztán a kisebbek rakosgathatják, a nagyobbak olvasgathatják otthon a hűtőszekrényen nap mint nap. A gondolat megnyerte többek tetszését, és a kezdeményezéshez minden különösebb toborzás nélkül több gyermekmunkás lelkesen csatlakozott. Hamarosan összegyűlt az ügyes kezű fiatalokból, jó ízlésű mamákból és szépen író tanító nénikből álló csapat. Az anyagok beszerzése után összesen 2-3 estét töltöttünk a gyülekezeti teremben, ragasztottunk, festettünk, írtunk, és közben beszélgettünk, viccelődtünk, nevetgélünk; fiatalok és idősebbek remekül éreztük magunkat együtt.

A címben feltett kérdésre válaszolva: csak remélhetjük, hogy az ajándékokkal örömet szerezünk a megajándékozottnak, de az biztos, hogy elkészítésük nekünk – a nemes indíttatás és odafigyelő munka mellett – jó mulatság volt!

Bence Judit

Fraknó utcai hírek

2009-ben 177 zsák ruhát küldtünk különböző helyekre: Solt, Öregcsető, Humánus Hátrányos Helyzetűeket Támogató Kiemelten Közhasznú Egyesület, Pető Intézet. Az Aszódi Evangélikus Gimnáziumnak 175 kötet könyvet ajándékoztunk, melyből ők a főleges példányokat erdélyi gyermekeknek továbbították. A börtönbe került szülők gyermekeiknek több zsák játékot tudtunk küldeni.

A tél kezdetén egyre többen kerestek meg ruhanemű mellett élelmiszerkérésrel is, így hetente igyekeztünk az uzsonna mellett konzerveket is osztani. Mivel egyre több az ilyen

jellegű igény, az adományok mellett a költségvetésben e célra elkülönített összegből élelmiszert is vásárolunk. Egyedül cipőt nem tudunk mindenkinek adni.

Decemberben (egy külön napon) délután színes terítékekkel láttuk vendégül a résztvevőket. Az uzsonnával egybekötött vetítést dr. Blázy Árpád igazgató lelkész tartotta. Ezt követően megbeszéltük az érdekes filmet, ahol minden résztvevő elmondta a saját gondjait.

A gyülekezet segítségét az adakozásra továbbra is kérnénk, hiszen azok a természetbeni adományok, melyet a templomba járó hívektől származnak, sokszor kisegítettek bennünket.

Kérjük továbbra is, hogy aki teheti és eszébe jut, a templomba jövetelkor hozzon magával valamilyen tartós élelmiszert, konzervet, májkrémet, vajat vagy száraz felvágottat, hogy ezzel is tudjuk a gazdasági válság áldozatait segíteni. Nem csupán hajléktalanokról van szó,

hanem egyre inkább olyan kerületi lakosokról, akik az utóbbi időben kerültek az utcára, vagy kilátástalan helyzetbe. A segítséget előre is köszönjük.

Dr. Erdődy Tiborné

Bál, bál, maszkabál...

Február 12-én a gyermekek farsangi mulatságra gyűltek össze gyülekezetünk tanácstermében. Akik a téli nyavalyáknak és a zord időjárásnak ellenálltak, és eljöttek, sok élmennyel lehettek gazdagabbak az együtt töltött két óra alatt.

Az együttlétet imádsággal kezdte a kivételesen nem Luther-kabátos, hanem kislánys

Piroska-jelmezes lelkész. Aztán bemutakoztak a beöltözött gyermekbibliakörösök és hittanosok: a szőlőfürlány temérdek zöld lufival teleggatva, a nagyfülű kiseger, a pöttöm hercegnő, a vidám méhecske, még egy Piroska, és kisöccse mint farkas. S jöttek a legények igazi fiús jelmezekben: a katona, a cowboy, a pilóta és a középkori lovagok különböző fajtái. A fej nélküli lovag egy kicsit megzavarta a nyugalmat, de addigra szerencsére megérkezett a tánctanárr. Csányi Máriának sikerült a fáradhatatlan kicsiket és a jelmezkészítésben kimerült szülőket táncba vinni. A körtáncok, vicces csúfolódók és más vidám népi játékok után mindenki megéhezett. A fánkot ezúttal is Mádyné Kata sütötte. A lekváros és fahéjas csodákat pillanatok alatt eltüntettük a bendőnkben – a fotósoknak résen kellett lennie,

hogy megörökítse. A kicsik farsangját még követte a nagyobbak mulatsága táncház formájában, de mivel Piroska és a farkas egyre csak ásítózott, ideje volt elbúcsúznunk. A be-

számolót a nagymama írta, a képeket a vadász készítette.

Jó Angelika

Cserkész gálaest

A böjtöt megelőző farsangi időszak kiemelkedő eseménye volt a Budavárral közös cserkészcapatunk egész estét betöltő színes gálaműsora a tanácsteremben, melyen az összes órs külön-külön készült egy-egy darabbal. Beszámol egy édesanya, akinek mind az öt gyermeke cserkész!

Lázás készülődéssel teltek a gálaestet megelőző hetek. Szülőként gyakran szorultam ki a gyerekszobából a következő megjegyzéssel: „Anya, ez most titok, nem jöhetsz be!”. Aztán elérkezett a várva várt nap. Barátságos, családi hangulatban teltek a műsor előtti percek. Nem megfelelni akaró, feszült, hanem adni szándékozó, sugárzó arcokat láttunk magunk körül. Mindez végigkísérte egész előadásukat.

S hogy mit láthattunk? Az elmúlt év cserkészeseményeit megörökítő filmösszeállítást, majd az őrök előadásait. Ezek között volt mesejáték, humoros jelenet, saját maguk által írt darab, animációs kisfilm, valamint mindenkit mosolyra fakasztó alkalmi szereplőként az előadás közben

a színpadra beszaladó kistestvér is. Mindazt amit láttunk, szavakba foglalni nehéz. Vidámságot, jókedvet, kacagást és sok humoros jelenetet vihettünk tarsolyunkban haza aznap este.

Azóta újra és újra felvillan előttem a következő kép: a közelmúlt egyik családi istentiszteletén lelkészünk sorba állította gyermekeinket az oltár előtt, majd megkérte őket, hogy mosolyogjanak. Mindezt azzal a szándékkal, hogy

az ő vidám arcukra visszaemlékezve mi is ilyen boldogan adjunk hálát a Mindenható Istennek a Tőle kapott végtelen kegyelemért és szeretetért, mellyel nap mint nap átölel bennünket.

Úgy gondolom, boldogan adhatunk hálát ezért a kicsiket és nagyokat egybegyűjtő cserkészcapatért is. A vezetőkért, akik hétről-hétre megküzdnek az őrök összekovácsolásáért és egyben tartásáért, érdekes, izgalmas foglalkozások és programok biztosításával. Mindez ráadásul még a lassan felnőtt korba lépő, vagy már abban lévő fiatalok számára is vonzó marad.

Zacher Edina

Ébresztő!

Februári szeretetvendégségünk előadója: Hetesi Zsolt fizikus

Régóta ismert fogalmak a globális felmelegedés, környezeti válság, megújuló energiaforrások és társaik. Sokan talán már el is engedjük a fülünk mellett mint a természet-tudományra tartozó és általa megoldandó problémákat.

Hetesi Zsoltról először akkor hallottam, amikor többek közt az ő neve alatt jelent meg egy tanulmány 2008 őszén „A felélt jövő” címmel. Nem véletlenül elsősorban a keresztény portálokról, levelezőlistákról vált ismertté az írás: az éghajlati és erőforrásválságtól eljut a Teremtés könyvében ránk szabott felelősséig. Hetesi Zsolt fizikus, az ELTE óraadó tanára, a Fenntartható Fejlődés és Erőforrások Kutatócsoport (FFEK) talán legismertebb tagja február 6-án tartott előadást nálunk, Kelenföldön. Már a cím is figyelemfelkeltő volt: „Ébresztő! A fele elfogyott!” – tudniillik a kőolaj fele, amire a mai, fejlettnek mondott társadalmak építik az életüket. Ezen kívül az elérhető alternatív energiaforrások (a nap- és szélenergia, az élő növényanyag- és geotermikus energia) sem fedezik a mai fogyasztásunkat. Az előadó most nem vázolta fel azt a jövőképet, ami ennek kapcsán kirajzolódhat: a fejlett társadalmak összeomlását. Ehelyett hallhattunk néhány megoldási javaslatot, illetve azok együttes alkalmazását: a *megújuló energiaforrások* hasznosítása mellett a *lokalitást* – minél kisebb mozgás a világban, helyben termelés – és ami bárki által megvalósítható: a *takarékosságot*.

A visszajelzések hol szimpátiát, hol kételkedést tükröztek. Szép és jó, ha próbáljuk óvni a környezetünket, lelkesítő a saját kiskert gondolata, de mit tehetünk mi, egymagunk? Tényleg egymagunk? *A felélt jövő* című írás-

ban olvasható, hogy a legfőbb, országos lefedettséget adó közhelyhálózatok *még mindig a történelmi egyházak*. Nem vagyunk tehát egyedül, ha a Dunakanyarban készített gyümölcszörpöt szeretnénk venni, ha nem dobjuk a műanyag palackot a többi szemét közé, ha hetente egy nap nem kapcsoljuk be a tévét, ha kerti komposztot szeretnénk készíteni, vagy megtanítani a gyerekeknek, hogy a csirke testét nem nejlonzacskó borítja, hanem toll...

Egy internetes újságban volt olvasható: „A következő évtizedben a klímaszakemberek szerint sokkal nagyobb szerepe lesz a közösségnek, mint eddig valaha. A környezettudatos életmóddal és gazdálkodással kapcsolatos tudás átadása és az ökoközösségek létrehozása kulcsfontosságú része a klímaváltozás elleni küzdelemnek, mert legalább olyan fontos vál-

tozásokat hozhat, mint a kormányközi klíma-konferenciák és egyezmények.”

Így is lehetünk – vagy főleg így lehetünk – Isten munkatársai a valóban ránk bízott teremtett világban.

A kutatócsoport oldala, amely folyamatosan bővül: www.ffek.hu

Hetesi Zsolt oldala:

<http://astro.elte.hu/~hetesizs/>

Emlékeztetőül az előadás diasorozata is megtalálható az interneten: http://www.shp.hu/hpc/userfiles/erdei-iskola/eloenergia_hetesizsolt_zuglo.pdf

Egyéb honlapok hasonló témában:

<http://www.avarositanya.hu/site/> és

<http://www.gang-gong.blogspot.com/>

Farkas Enikő

Előzetesen nagy érdeklődéssel olvastam, hogy a februári szeretetvendégség meghívott előadója Hetesi Zsolt lesz. Korábban olvastam volt egy összefoglaló elemzését arról, hogy hol is tart most az emberiség, illetve hogy mi várható az elkövetkező évtizedekben, így nagyon vártam, hogy személyesen is meghallgassam.

Az előadás számomra rendkívüli élményt jelentett, és meglehetősen őszintén szembesített azzal a valósággal, amit a ma embere nem nagyon akar elfogadni. Olyannyira benne élünk a „civilizációnkban”, hogy hihetetlennek tűnik, hogy a mostani szint jelenti a csúcst, és hogy innen bizony többnyire lefelé vezet az út. Az előadás legfontosabb üzenetének a felelősséget tekintem. Azt a felelősséget, amit – akár tetszik, akár nem – a Jóisten bízott ránk: felelősség a teremtett világgal szemben (nyilván nem véletlenül fogalmazódott meg ez a gyülekezeti stratégiánkban is). Felelősséggel tartozunk megóvni a környezetünket, hogy legyen, ahol a fiaink fiai felnőjenek és éljenek. És ehhez ma kell cselekednünk, addig, amíg még nem túl késő. Nem szabad kizsákmányolnunk a Földünket a mai fogyasztói társadalom sugallta módon. Erőforrásaink végesek, meg kell tanulnunk fenntartható módon gazdálkodni velük. A döntés, és ezáltal a megoldás mindannyiunk kezében ott van. Hetesi Zsolt is kiemelte az előadásában, hogy nem feltétle-

nül nagy dolgokra kell gondolnunk, csupán apróbb, de tudatos lépésekre: odafigyelünk-e, hogy például miképp gazdálkodunk otthonunkban a vízzel, az elektromos energiával, vagy akár a fűtéssel? Fontos-e nekünk, hogy megnézzük: mit és hol vásárolunk – előnyben részesítjük-e a hazai terméket a többezer kilométerről származóval szemben? Szelektíven gyűjtjük-e a hulladékot? Ezek csupa olyan példák, amelyekkel mindannyian befolyásolhatjuk a közös jövőnket.

Kétségtelen, hogy fel kell készülnünk arra a jövőre, amely a jelek szerint az energiahordozók mennyiségének csökkenését hozza magával. Ez mindannyiunkat érinteni fogja (tulajdonképpen már látjuk is, hiszen „nyakunkon a válság”), és minél inkább felkészülünk rá, annál könnyebb lesz hozzászokni. És bizony nagy szükségünk lesz a hitünkre, mert csak ez segíthet át a lemondásokkal teli úton és ad bizodalmat, hogy elfogadjuk a jövőnket.

Gondolataimat két, idevágó emlékemmel zárom. Érdekes gyermekkori tapasztalatom (80-as évek Erdélye), hogy az erőforrások (de bővebben javak) lecsökkent mennyisége vagy hiánya közelebb viszi az embereket egymáshoz. A másik emlékem nagyapámhoz kapcsolódik, az ő szavai csengenek a fülemben: „Fiam, segíts magadon, s meglásd, Isten is megsegít”.

Benedek Attila

Melanchthon nyomdokán a Kárpát-medencében

Idén április 19-én lesz Luther hű munkatársa, Philipp Melanchthon (1497–1560) halálának 450. évfordulója. Ebből az alkalomból az alábbi rövid tanulmánnyal emlékezünk meg róla.

Melanchthon magyarországi kapcsolataival részletesebben a XIX. század második felében kezdtek el foglalkozni a magyar kutatók. Három jelentős történész-professzorra feltétlen utalnunk kell témánkkal kapcsolatban: a római katolikus Fraknói Vilmosra (1843–1924), az evangélikus Sólyom Jenőre (1904–1976) és a nemrég elhunyt református Borzsák Istvánra (1914–2007).

1. Magyar peregrinusok/diákok Wittenbergben

A magyar reformáció szinte valamennyi jelentős képviselője megfordult Wittenbergben. Sorraikból került ki a XVI. század vezető értelmiségének jelentős része. Philipp Melanchthon 1518-tól kezdve egészen haláláig, azaz 42 éven át oktatott Luther városában. Az első magyarországi diák, Szentantali Gergely 1521-ben iratkozott be az egyre híresebbé váló egyetemre, aki ezt követően Tordafalván (ma Csíkdélne, Csíkszeredától északkeletre kb. 3 km) lett lelkész. Ettől kezdve a wittenbergi matrikulában sorra találjuk a „Pannonicus”, „Ungaricus”, „Transylvanus”, ill. egy-egy magyar városra vagy településre utaló bejegyzéseket. Melanchthon haláláig mintegy 500 magyar hallgatója volt a wittenbergi egyetemnek. Az egész 16. századra nézve ez a szám több mint 1000! Az is jól látható, hogy az időközben három részre szakadt ország egész területéről érkeztek diákok a reformáció fellegvárába. Ennek egyik oka lehet a reformáció gyor-

térhódítása a Kárpát-medencében. Sokan az addig népszerű Bécs, Krakkó, illetve Padova egyetemei helyett a reformáció központjában szerették volna megszerezni a lelkesítő szolgálathoz szükséges ismereteket. A másik kiváltó ok egy szomorú tény: a XVI. században nem működött semmilyen felsőoktatási intézmény hazánk területén.

A wittenbergi egyetem szabályzata ellenére a magyar diákoknak 1555-ben sikerült – a krakkói magyar bursa mintájára – egy nemzeti szervezetet, a Coetust létrehozniuk, mely a magyar hallgatók szociális és lelki életének központjává lett. Melanchthon külön figyelmet szentelt a németül nem vagy alig tudó diákokra. Vasárnapként először lakásán, majd a létszám növekedésével az egyetemen tartott külön latin nyelvű igemagyarázatokat, előadásokat. Sokukat asztalánál is vendégül látott. Fontosnak tartotta, hogy minden ifjúnak legyen saját mentora, lelki vezetője. A végzetek pedig útbaigazítást kaptak arra nézve, hogyan-merre folytassák pályájukat. Egy érdekes adalék mindehhez: Melanchthon jöllehet elvégezte a teológiai tanulmányokat, mégsem avattatta magát lelkésszé, mivel a tudományok szeretete, vérbeli humanista elkötelezettsége, s még inkább testi adottsága miatt nem tartotta magát alkalmasnak a lelkesítő pályára.

2. Melanchthon hatása a Kárpát-medencében

Melanchthonnak a magyar reformációra gyakorolt hatása a korszak iskoláin keresztül látszik legtisztábban körvonalazódni. A Wittenberget megjárt diákokból lettek az első protestáns iskolák alapítói, iskolamesterei, igazgatói. A XVI. század során több mint 125 evangé-

likus iskolát alapítottak, illetve újítottak fel! Ezek rendtartásai az 1528-as háromosztályos melanchthoni iskolamodellt követték, ahol a humanizmusnak a reformáció ügyét kellett szolgálnia (biblikus nyelvek), és igen fontos pedagógiai célnak tekintették az alázatosságot.

A protestáns lelkészképzésnek szinte az egész 16. században Wittenberg maradt a központja. Az itt végzett „philippista magisztereknek” mintegy 80%-a választotta a papi hivatást, és természetesen külön erkölcsi súllyal bírt a Wittenbergben elnyert lelkészavatás.

A magyar értelmiség körében a Praeceptor nyomán nagy lelkesedést váltott ki az anyanyelv módszeres vizsgálata és annak nyelvtani rendszerezése. A Wittenberget megjáró peregrinusoknak köszönhető az első magyar nyelvű nyomtatott könyv, az első magyar nyelvtan, szótár, valamint bibliai könyvek fordításai.

3. A magyarországi reformáció néhány jelesebb alakja, akik Luther és Melanchthon keze alatt lettek reformátorokká

A most következő felsorolás jól tükrözi, hogy a Praeceptor több évtizedes oktatói tevékenységének „gyümölcsei” évtizedről évtizedre kimutathatóak a Kárpát-medencében is.

Simon Griner/Gryneust (1494/95–1541) az egyetemes egyháztörténet mint Bazel reformátorát (1529-től) tartja számon. Griner 1507–1511 között Melanchthonnal együtt végezte középfokú tanulmányait a híres pforzheimi latin iskolában. A bécsi egyetemi éveket követően – a magyarországi reformáció hajnalán – Budán, a Boldogasszony Plébániához (a mai Mátyás-templomhoz) tartozó neves városi iskola igazgatójaként már tudatos humanista és reformatori szellemben folytatta oktatói tevékenységét (1521–1523). Budáról Wittenbergbe ment (1523/24), ahol viszontláthatta gyerekkori barátját, Melanchthont, és személyesen is megismerhette Luthert.

Dévai Mátyás (Devay, 1500k–1545), „a magyar Luther” eredetileg ferences rendi szerzetes, aki 1529-től kezdődően háromszor járt Wittenbergben, ahol bizalmas viszonyba került Lutherrel és Melanchthonnal. Az Ágostai Hitvallás hatására(?) az 1530-as évek elején készítette el polemizáló reformirátát, melyben – a Praeceptorhoz hasonlóan – a tanszerű reformáció rendszerét és célját fogalmazta meg 52 hittételben (Polémia Szegedi Gergely ferences rendi provinciálissal). Működött Budán, Kassán, Sárvár–Újszigeten, Szikszón, Miskolcon és Debrecenben. **1537.** októberében újra Wittenbergbe vezetett az útja. Ekkor született Melanchthonnak az a Nadasdy Tamáshoz címzett – Dévaival és Sylvester Jánossal kapcsolatos – ajánlólevele, melyet Evangélikus Országos Levéltárunk őriz.

Sylvester János (1504k–1553) humanista, nyelvtanár, a magyar nyelvészet előfutára, bibliafordító. Kétszer járt Wittenbergben: **1529**-ben és **1534–1536** között. Az 1530-as

években a Sárváron felállított iskolában próbálta megvalósítani Melanchthon humanista pedagógiai elveit. Nevéhez fűződik az első Magyarországon nyomtatott nyelvtankönyv (Grammatica Hungarolatina) és az első teljes magyar Újszövetség (1541). Élete utolsó 10 évét mint a bibliai nyelvek oktatója a bécsi egyetemen töltötte.

Stöckel Lénárt (1510–1560) közel egy évtizedet (1530–1539) töltött Németországban, javarészt Wittenbergben. Luther és Melanchthon kedves tanítványa, aki 1537-ben Luther szülővárosában, Eislebenben iskola-rektorkodott. Miután visszatért Bártfára, igazgatásával és a Melanchthon pedagógiai elvein alapuló német iskolatörvényeket szem előtt tartva színvonalas oktatási intézményé szervezte szeretett városa iskoláját. Nevéhez fűződik a híres Ötvárosi Hitvallás (1549,

2 X 1% – Köszönet és kérés

Templomépítő alapítványunkba az elmúlt évben 611 000 forint folyt be magánszemélyektől, valamint 658 396 forint az 1%-okból.

Köszönjük mindazok adományát, akik eddig is támogatták templomépítő alapítványunkat SZJA-juk 1%-ának felajánlásával! Kérjük, hogy kereső testvéreink az idei adóbevalláskor is gondoljanak Evangélikus Egyházunkra és gyülekezetünk alapítványára!

Egyházunk technikai száma: 0035.

A Kelenföldi Evangélikus Templomépítő Alapítvány adószáma: 18006173–1–43.

A felajánlásokhoz szükséges formanyomtatvány az APEH honlapjáról letölthető.

Köszönettel: az Alapítvány Kuratóriuma

Bártfa, Eperjes, Kassa, Lőcse és Kiszzeben). Hatékony reformtevékenységének köszönhetően joggal nyerte el Bártfa „a magyar Wittenberg” címet.

Heltai Gáspár (1515k–1574) magyar szépiró, műfordító és nyomdász. Erdélyi szász családból származott, aki csak felnőtt fejjel tanult meg magyarul. Felsőfokú tanulmányait Wittenbergben az **1542/43**-as tanévben fejezte be. Hazatérve (1544-től kezdődően) a kincses város, Kolozsvár első reformátora lett. Munkásságát, mely az érett reneszánsz szép példája – a reformátor elődökhöz hasonlóan – ő is katekizmus-kiadással kezdte. Élete során több mint 200 kötetet rendezett sajtó alá, s 1552-től kizárólag magyar és latin nyelvű kiadványokat tett közzé (pl. Száz fabula, Krónika a magyarok viselt dolgairól stb.).

Johannes Honterus (1498–1549) Brassó és a Barcaság reformátora, aki jóllehet nem tanult Wittenbergben, humanista és reformatori beállítottságát a Krakkóban illetve Bázelen töltött közel másfél évtizedes tanulóéveknek köszönhette. Óriási munkabírással és pátriája iránti elkötelezett hazaszeretettel megáldott lelkész, tanár és nyomdász. Kiterjedt levelezést folytatott Wittenberg reformátoraival: Lutherrel és Melanchthonnal. „A brassói és barcasági gyülekezetek reformációja” címmel 1543-ban megjelent műve Luther előszavával Wittenbergben is napvilágot látott. Nem véletlenül nevezte őt Luther – enyhe túlzással – „Magyarország apostolának”. Ugyancsak 1543-ban adta ki iskolai Rendtartását, amiért méltán kapta meg – Melanchthonra utalva – „az erdélyi százság praeceptor” titulusát.

Bornemisza Péter (1535–1584) nemesi rangú, gazdag polgári család sarjaként (475 évvel ezelőtt) Pesten látta meg a napvilágot. Tanult Padovában, Wittenbergben (**1559**), ahol többek között ő is Melanchthon tanítványa lett.

Folytatás a 18. oldalon

Képek gyülekezetünk életéből

Illés Dávid református esperes szolgál farkasréti ökumenikus templomunk felszentelésének 15. évfordulóján

Blázy Árpádné iktatása december 12-én

Munkatársak egy csoportja a munkatársi karácsonyon

*Megemlékezés Jány Gusztáv
sírijánál (november 28.)*

*A 15 éves farkasréti
templomunk téli pompában*

*A Holby család (Norvégia)
szolgálata a farkasréti
családbarát istentiszteleten*

A budai lelkesi munkaközösség tanácstermünkben ülészik

A nők imanapján Keczkó Szilvia lelkész nő szolgált

Szolgálattelvők (Missura Tibor és Máty Rézsóné) 2009 karácsonyán Farkasréten

A mindössze 49 évet élt, szókimondó reneszánsz értelmiségi élete annak ellenére, hogy prédikátortársai 1573-ban a Csallóköz-mátyusföldi egyházkerület szuperintendensévé–püspökévé választották, sok-sok küzdelmen és hányattatáson át vezetett. Az „olthatatlan fáklját” (Kapi Béla) mint a XVI. század igazi, vérbeli íróját és költőjét az irodalomtörténet és himnológia tudománya is számon tartja.

4. Írásos emlékek (ún. Melanchthon-autográfok) a történeti Magyarországon

Levelek: ismereteink szerint Melanchthonnak három levelét őrzik a Kárpát-medence különböző levéltáraiban. A levelek címettjei és keletkezési dátumaik: Nádasdy Tamás – 1537.

október, Bártfa városi tanács – 1555. augusztus és Erasmus Crossensky avató levele – 1559. december.

Könyvbejegyzések: pl. a Soproni Evangélikus Líceumban, az OSZK-ban, az Egyetemi Könyvtárban, a JATE Központi Könyvtárban, illetve Sárospatakon a Református Nagykönyvtárban őrzött könyvekben, kiadványokban.

Eltűnt Melanchthon-autográfok: melyekről könyvtári jelzetek, utalások, illetve másolatok tanúskodnak.

Végül az elmondottak alapján – egyetértve más kutatókkal – megállapíthatjuk, hogy a magyarországi reformációra kimutatható módon Melanchthonnak volt a legnagyobb hatása.

Blázy Árpád

Utolsó jelentés Kenyából, avagy „Na, milyen volt Afrika?”

Hírlevelünk őszi számában olvashattuk Bence Zsófi fiatal gyülekezeti tagunk gondolatait közvetlenül Kenyába indulása előtt. Február végén Zsófi épségben hazatért, de még az utolsó kenyai napjaiban válasszolt néhány kérdésünkre.

Nagyon eltért az előzetes várakozásodtól az, amit végül átéltél, megtapasztaltál?

Mivel még soha nem voltam korábban Afrikában, igen, nagyon eltért az elképzeléseimtől a helyzet. Nem rosszabb, vagy jobb, csak más. De azt nem mondanám, hogy az elvárásaimtól tért el, mert azokat direkt „otthon hagytam”, tudtam, hogy jobb, ha nincsenek. Meg hát vannak olyan dolgok, amiket tu-

dunk mi Európában, de mégis egészen más, amikor testközelből látja az ember. A legkézenfekvőbb példa, hogy tudtam én persze, hogy vannak éhezõ emberek, mégis megrázó, megdöbbentõ élmény volt, amikor elõször beszélgettem olyan kortársammal, aki arról mesélt, hogy bizony örül, ha napi egyszer tud enni valamit. Ezeket a dolgokat otthon nem tudtam elképzelni.

Miért vagy a leghálásabb az afrikaiaknak?

Az afrikaiaknak a mosolyukért vagyok a leghálásabb... Mert mindig mosolyognak, akkor is, ha nagyon éhesek, akkor is, ha nem tudják fizetni a nyomornegyedben a labbért, meg akkor is, ha húsz utcán tengõdõ gyerekek pró-

bálnak tandíjat gyűjteni, meg akkor is, amikor énekelnek az istentiszteleten. Beszélnek a nehézségekről, mert nem lehet nem beszélni, de nem panaszkodnak. És ettől annyira szép az élet!

Meg ők nem „vasárnapi keresztények”. Életük minden percében ott van a tudat, hogy lehet, hogy most valami nehezen megy, de van Valaki, aki erősebb ezeknél a földi gondoknál, aki vigyáz rájuk, aki velük van. Persze ez igaz ránk is, csak mi szeretünk róla megfeledkezni. És talán ezért van, hogy mindig vidámak és mosolygósak, és nincs panaszkodási kényszerük, hogy mindenkivel megosszák a problémáikat. Van Valaki, akivel megosztják, és ez elég nekik.

Mitől búcsúzol most elsősorban?

Búcsúsom Afrikától. A növényektől, az állatoktól, a rémes közlekedéstől, az örült sofőröktől, az időnélküliségtől, a finom gyümölcsöktől, a kevésbé finom zöldségektől, a közvetlen

emberektől, a hihetetlenül kék égtől, a rossz közbiztonságtól, a kézzel mosástól, a „Hakuna matata!”-tól. Búcsúsom az irodától, azoktól a munkatársaktól, akikkel együtt dolgoztam, egy ügy érdekében, akik mindig figyeltek rám és törődtek velem.

Búcsúsom Kawangware nyomornegyedétől, az utánam szaladó, kiabáló gyerekektől, portól-sártól, az ottani ifitől, akik igazi barátaim lettek, és megmutatták, milyen az, amikor az embernek nem ön maga a legfontosabb, hanem az, hogy másnak segítsen.

Gondolod, hogy okoz valamilyen alapvető változást a magyarországi életedben a Kenyában töltött időszak?

Remélem, hogy okoz. Sok szempontból szeretnék olyan lenni, mint ők. Meg hát most már behálóztak, ide kötötték a szívemet, nem szabadulhatok. Úgy értem, most már mindig fogok rájuk gondolni, mindig fogom keresni az alkalmat, hogyan segíthetnék otthonról a rászorulóknak. Ez biztos változás lesz.

De másrésztől meg nem tudom. Még soha nem próbáltam, milyen fél év után hazamenni Kenyából...

Köszönöm szépen a válaszokat!

Mády Erzsébet

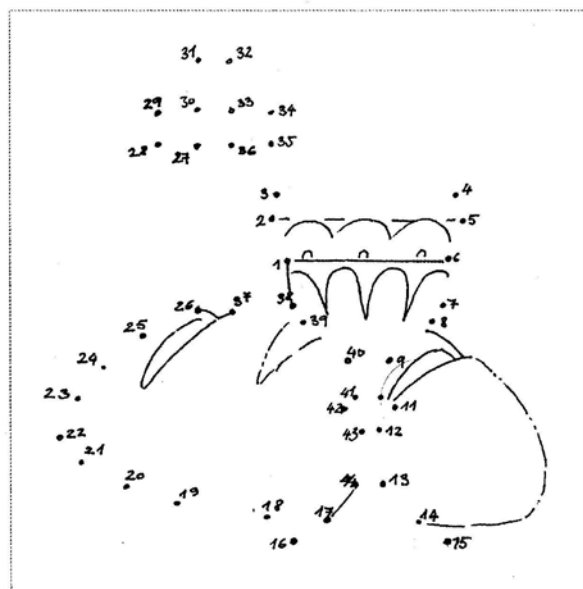
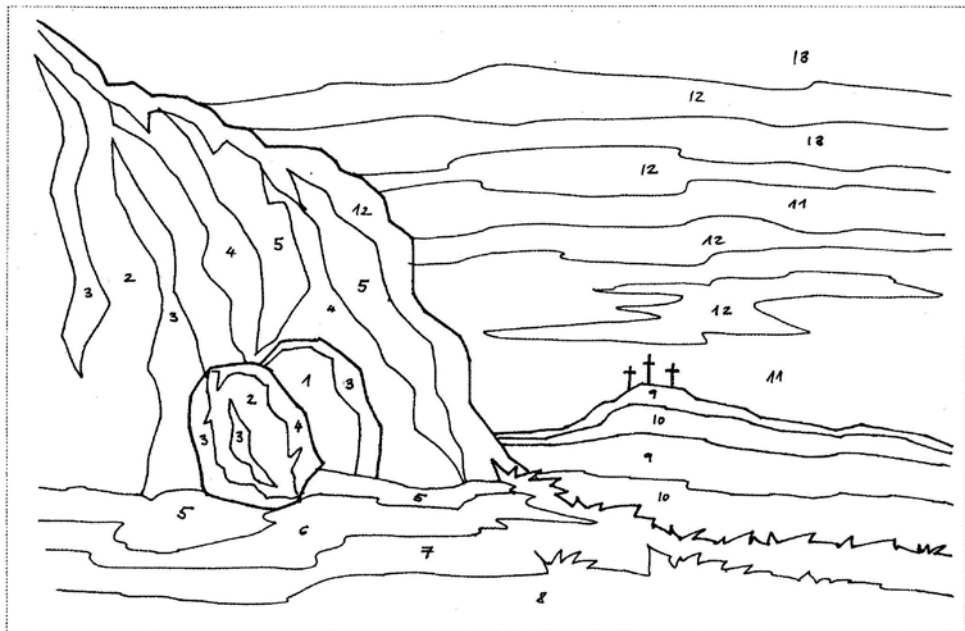
Útvesztő

Keress meg a feltámadott Jézushoz vezető utat majd színezd ki a rajzot!

Ama szép hon felé száll az én óhajom,
Ahová mihamar bemegyek.
Ott fogad engemet Mesterem, Jézusom,
Hogy vele örökké ott legyek.
Vár reám csillagos, ragyogó koronám
Ama szép honban fenn, odaát!
Amikor lelkem a mennybe száll, vár reám
Ragyogó csillagos koronám.

1 fekete	8 világoszöld
2 szürke	9 barna
3 sötétszürke	10 sötétbarna
4 világosszürke	11 világoskék
5 középszürke	12 fehér
6 okker	13 sötétkék
7 zöld	

Húsvéti számolós rejtvény

Az itt található rejtvényben a húsvéti történetben szereplő számokra lesz szükségetek. Találjátok ki, hogy melyik betű milyen számot jelöl, és azután végezzétek el a műveleteket!

A ennyien voltak összesen az utolsó vacsorán

B ennyi ezüstpénzért árulta el Júdás Jézust

C ennyiszor tagadta meg Péter Jézust a kakas megszólalása előtt

D ennyi nyelven volt ráírva a keresztre, hogy „A názáreti Jézus, a zsidók királya”

E ennyi gonosztevőt feszítettek meg Jézussal együtt

F ennyi órákor halt meg Jézus

G a hét ennyiedik napján támadt fel Jézus az evangéliumok szerint

Most pedig:

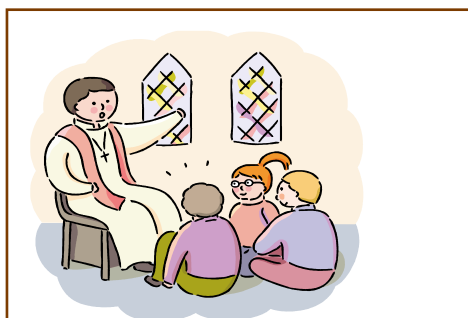
A-t szorozd meg B-vel, a kapott összeget oszd el C-vel, majd az így kapott számhoz add hozzá G-t, ezután ezt szorozd meg D-vel, ebből vond ki F-t, és végül vond még ki E-t is.

Mennyi a végeredmény?

Most keresd ki az Evangélikus Énekeskönyvből ezt a számú éneket!

Ha jól számoltál, akkor egy szép, húsvétvasárnaphoz kapcsolódó éneket találsz itt, egy neves zeneszerzőtől.

Ha ismered, énekelj el!

Ezzel a képpel hívatott bennünket Joób Máté lelkész az idei konfirmációi oktatásra. Bár még nagyon sokat kell tanulnunk, lassan végére érünk a konfirmációi előkészítőnek. Éppen ezért szeretnénk minden kedves gyülekezeti tagot meghívni az **ünnepi beszámolóra**, amelyet **2010. május 15-én, szombaton du. 5 órákor** tartunk a tanácsteremben, illetve a **május 16-án, vasárnap 11 órákor tartandó konfirmációi istentiszteletre**.

Az idei konfirmandusok

KÖNYVAJÁNLÓ

Thurnay Béláné Schulek Vilma: Termő csipkebokor

December 14-én teli tanácsterem hallgatta Schulek Vilma személyes, megindító beszámolóját arról a könyvről, melyben édesanyja, Schulek Tiborné Majoross Edit életét dolgozta fel. Mind a Schulek, mind a Majoross család sok szálon kötődik gyülekezetünkhöz az ősoktól napjainkig bezárólag. Ha másért nem, ezért is megindító nyomon követni egy ilyen áldozatos, de egyben alkotó élet történetét. A könyvről Bence Judit számol be, aki nem csak olvasója volt a műnek, hanem lektorként is segített a munkában.

A mi családunk és a Thurnay család évtizedek óta baráti kapcsolatban áll egymással, ezért is kaphattam a megtisztelő felkérést a lektorálásra. Ismertem a nagyszülőket is, többször találkoztam velük, sokakkal együtt én is kaptam Edit nénitől névre szóló szép festett zsebkendőt, amit felnőtt koromig féltve őriztem. Színes életükről azonban csak történetfoszlányokat hallottam, beszélgetésekben gyakran példaként szerepeltek nehéz élethelyzetek hőses elviselésére.

Mikor néhány éve megjelent a könyv Tibor bácsi életéről, kíváncsian és csodálattal olvastam végig a sokrétű és kalandos férfisors bemutatását, elmélyültem prédikációiban, előadásaiiban. A könyvet letéve sok kérdés felmerült bennem. Amire – feleségként és anyaként – a legkíváncsibb voltam, hogy mit csinálhatott azalatt Edit néni és egyre több gyereke, amíg a férje gyakran tőlük távol, Eszékttől a Don-kanyarig különböző frontokon végezte szolgálatát. Ezért kezdtem nagy

örömmel a most megjelent új könyvet olvasni, és többet kaptam tőle, mint amennyit vártam. Ennek a könyvnek a vázát Majoross Edit (később Schulek Tiborné) naplórészletei, illetve levelei alkotják, amelyekből kiderül, hogy a fiatal lány művészi érzéke nem csak a képzőművészet területén bontakozott ki olyan hamar: írásai igazi irodalmi élményt nyújtanak. A jól szerkesztett dokumentumokon és az összekötő, magyarázó szövegeken keresztül egy múlt században élt magyar asszony sorsa tárul elénk, aki romantikus és békés napoktól a történelem viharain át sok felemelő és sok kiszolgáltatott pillanatot élt át. Élete minden pillanatában ott érezte az Úristen irányítását,

akire támaszkodva ő maga is féltőn, bátran és hihetetlen találékonysággal gondoskodott családjáról és a körülöttük élő emberekről. Az ő tolmácsolásában a sok nehézség nem is tűnik olyan elviselhetetlennek, írásaiból árad a derű és a humor.

Hadd osszam meg az olvasókkal két személyes élményemet a korrektúrázás időszakából annak igazolására, hogy a könyv komoly és derűs egyszerre.

Zsófi lányunk hosszú útja előtt a búcsúbulin – barátai kezdeményezésére – ki-ki rövid idézetet, gondolatot írt „útravalóul” egy-egy kis cetlire. Én természetesen Edit néni egyik gyermekének írt leveléből választottam vigasztaló, bátorító sorokat. Remélem, célt értek.

Az egyik augusztus végi istentiszteleten pedig, mikor megláttam Sarolt szép ősz fejét az előttem levő padban, elmosolyodtam, mert épp nemrég olvastam róla kisgyerekként babafüldetős kedves történetét. Amikor aztán Matyi bácsi botjára támaszkodva előrebotorkált az úrvacsorához, már alig tudtam a nevetésemet visszafojtani felidézve gyerekkori csínytevéseit, amikkel bizony sokszor okozott fejtörést édesanyjának.

Kinek ajánlom a könyvet? Mindenkinek, aki egy izgalmas regényre vágyik, hiszen főhősét

ifjúságától idős koráig szerte a világban sokféle vitte-sodorta-hívta az élet. A történelem adta kalandokról, nehézségekről olvasva is mindig bízhatunk benne, hogy a vége happy end lesz. Ajánlom azoknak, akik a hitüket szeretnék elmélyíteni, mert sokféle élethelyzetre találunk benne követendő példát. Egy jellegzetes részlet: „Annyi minden történt velem az utóbbi hetekben, annyiszor kérdeztem: miért? Miért kellett elmennie Tibornak? Mi lesz velünk addig? S mégis megy minden, érzem az Úr kegyelmét, s megtanulok jobban imádkozni...” Ajánlom a történelem kutatóinak, mert nagyon sok hiteles részlettel szolgál a könyv a múlt század eseményeiről. Külön is érdekes a kelenföldieknek, hiszen a Majoross család a kerületben élt, és később is sok szállal kötődtek a kelenföldi gyülekezethez.

Végül feltétlenül ajánlom többgyerekes édesanyagnak, akik előtt igazi példakép lehet az anyai hivatást mindennél fontosabbnak tartó, tehetségét mégis alkotásra felhasználó, fáradhatatlan, békét és derűt árasztó anya.

Döbbenetes volt a könyvbemutatón a felnőtt gyerekek szájából hallani, hogy ők sosem érezték, hogy szegénységben élnek, és hogy mindannyian egyesével azt gondolták, hogy ők a mama kedvenc gyerekei. Ezt csináljuk utána!

Beszámoló az egyházi-konferenciáról

Február első hétvégéjén rendezték meg a második egyházi-konferenciát Révfülöpön.

Úgy gondoltam, hogy talán itt az ideje egyszer nekem is részt vennem egy ilyen nyitott, de ugyanakkor kötött rendezvényen. Részvételi szándékomat maximálisan támogatta a gyülekezet vezetősége is. Azonnal akadt helyettes is, és megnyugtattak, hogy „talán” egyszer én is nélkülözhető leszek.

Kicsit szorongva, de nagy várakozással érkeztem meg a helyszínre. Előre elképzelttem, hogy kik lehetnek majd ott, és ugyan mit fogok én itt csinálni?! Kicsit enyhítette az izgalmamat, amikor felismertem az érkezőkben ugyanezt a várakozást. A rövid bemutatkozás után máris egy előadás következett, majd rövid szünet után folytatódott egy másik előadóval. A program elég szoros, zsúfolt volt...

A konkrét témakörökről és előadásokról egy bővebb cikk megjelent az Evangélikus Életben, azt nem ismételtem el. Inkább arról szólnék, hogy rám milyen hatással volt ez a találkozó. Az ország különböző gyülekezeteiből jöttek egyházfik, illetve a háttér munkában résztvevők, az egészen kicsi létszámútól a mienkhez hasonló, nagy számú gyülekezetig. Engem igazán az fogott meg, amilyen tisztán, egyszerűen fogalmazták meg „sorstársaim” a feladataikat, azok végzését, és hogy nekik milyen sokat jelent, hogy ebben a szolgálatban részük lehet. Ilyen alázattal,

önzetlenséggel, a szolgálat iránti tisztelettel még – bevallom – nem találkoztam szemtől szembe. Némelyik beszámoló alatt nagyon kicsinek, jelentéktelennek éreztem magam, hogy bennem ez így eddig nem fogalmazódott meg, és bizony kicsit szégyenkeztem is emiatt.

Sok mindent átértékeltem eddigi tevékenységemre visszagondolva. Megértettem, hogy – amire én mindig is törekedtem és törekszem, – a tökéletesen, precízen elvégzett munka nem mindig értékesebb a kicsit apróbb hiányosságokban szenvedőnél, ha nincs benne az a plusz, amit alázatnak hívnak. Megtanultam, hogy ami szép, az hasznos, és a kettő nem választható el. Hogy nem attól jó az egyházi, hogy lépten-nyomon beleütköznek, mert mindenhol ott van és mindenben tüsténkedik, hanem ha mindenhol ott van és mindenben tüsténkedik, de nem ütközik senkibe, mert „láthatatlan”.

A konferencia végén, amikor a vezető kérésére elmondtuk a benyomásainkat, véleményeinket, közösen megállapítottuk, hogy tartalmas volt, érdemes volt. A jövőben kicsit még több kötetlen beszélgetésnek kellene időt adni, és feltétlenül folytatni kell a találkozókat.

Én sokat kaptam ettől a hétvégétől, örülök, hogy részese lehettem, köszönöm.

Sutyinszki Kati

GYÜLEKEZETI HÉTVÉGE 2010
Máriabesnyő, 2010. április 16–18.

Téma: *Választások között – Van-e stratégiánk?*

Program: péntek 18 órától vasárnap ebédig

Helyszín: Mater Salvatoris Lelekigyakorlatos Ház
Cím: 2100 Gödöllő-Máriabesnyő, Kapucinusok tere 3.

Tel: 28/420-176, 510-740, Fax/Üz.rögz.: 28/510-742

A szállás 1-2-3-4-6 ágyas szobákban és többágyas ifjúsági szálláshelyeken lesz. Az épülethez többhektáros park tartozik, ahol sétára, labdajátékokra van lehetőség. (Honlap: www.matersalvatoris.hu)

Utazás: autóval, vonattal, különbusszal.

Autóval a 3-as úton. Gödöllő végén, még Gödöllőn belül kezdődik Gödöllő-Máriabesnyő község, a község végén van a lelekigyakorlatos központ.

Vonattal a Keleti pályaudvarról a Hatvan felé tartó vonatokkal.

Különbusszal a templomtól (elegendő jelentkezés esetén) 500–600.- Ft térítés ellenében.

Árak: felnőtteknek két napra 9600 Ft (szállás 2500 Ft/nap, étkezés 2300 Ft/nap).
Gyermek-, diák-, nyugdíjaskedvezmény: 6600 Ft.

A 3 év alatti gyermekek részvétele ingyenes, ha a család nem kér külön fekhelyet, étkezést a gyermek részére (pl. hoz gyermekágyat). A többgyermekes családok is kérhetnek kevesebb étkezést, ez csökkenti a részvételi díjat. *Üdülési csekk felhasználható.*

Bárki, aki rászorul, további kedvezményt kaphat. Az erre vonatkozó igényeket kérjük Blázy Árpád igazgatólelkésznek jelezni. Anyagi okok miatt kérjük, senki ne maradjon itthon!

Kérjük továbbá, hogy aki teheti, külön adománnyal járuljon hozzá a hétvége költségeihez.

Jelentkezés: 2000 Ft/fő előleg befizetésével a vasárnapi istentisztelet után, vagy hétköznap az irodában. Ha valaki a jelentkezés ellenére mégsem tud jönni, az előleget az ápr. 11-i vasárnapal bezárólag tudjuk visszaadni.

További felvilágosításért forduljon bizalommal gyülekezetünk lelkészeihez.

Akadálymentesítés, kolumbárium bővítés, önkéntes adakozás

Mire ezeket a sorokat olvassák gyülekezetünk tagjai, talán már túl leszünk virágvasárnapon, amikor – az elmúlt években bevezetett gyakorlat szerint – megtartjuk az áldozati vasárnapi gyűjtést.

Abban a levélben, amelyet ezzel kapcsolatban személyre szólóan kiküldtünk, Dávid király imádságát idéztük: „Honnan volt erőnk ilyen önkéntes adakozásra? Bizony tőled van mindez, és csak azt adtuk neked, amit kezedből kaptunk.” (1Krón 29,14). Dávid király tudta, hogy az Úr templomát csak fia, Salamon építheti majd fel, mégis dicsőítette az Istent mindazért, amit népének adott. Felajánlotta kincseit a templom építésére, és összegyűjtötte Izrael népének adományait. Az Újszövetség népéhez tartozóként, Krisztust követő hívőként is érdemes elolvasnunk ezt az egész ószövetségi igeszakaszt, és benne azt, hogy „örült a nép az önkéntes adakozásnak, mert tiszta szívvel, önként adakoztak az Úrnak” (29,9)!

Mennyi mindenért lehetünk mi is hálásak az Úristennek! Hálásak lehetünk például azért, mert gyülekezetünknek van temploma, sőt a farkasréti közös templomot is a sajátunkénak tudhatjuk! De tudunk-e ebből a hálából fakadóan önkéntesen adakozni az Isten ügyére, az egyház ügyére, gyülekezetünk ügyeire? Elődeinktől és mai templomépítő gyülekezetek tagjaitól eltérően nekünk nem azért kell és lehet adakoznunk,

hogy legyen otthona gyülekezetünknek. Mégis, amikor presbitériumunk korábbi döntése alapján – sok más gyülekezethez hasonlóan – ebben az esztendőben is meghirdettük az áldozati vasárnapot, ismét a templomunkhoz kapcsolódó célra kértük Testvéreink adományát.

Hisszük, hogy az akadálymentesítés célja nem luxus, és nem is egyszerűen a humánus megnyilvánulása, hanem ahhoz a bizonyágtételhez tartozik, amellyel a gyülekezet saját tagjai és mások felé fordul. A szó fizikai és átvitt értelmében is építjük ezzel azt az utat, amelyen reményeink szerint sokan eljuthatnak az emberi közösséghez és a közösséget tápláló, formáló Krisztushoz. Hasonlóan a kolumbárium bővítése is több értelemben a gyülekezetet építő munka.

Az áldozati vasárnapról szóló levelet – ugyanúgy, mint ezt a hírlevelet – közel 1300 címre küldtük ki, és tudjuk, hogy a címzettek közül sokaknak nem könnyű megküzdeni a külső kényszerek okozta anyagi nehézségekkel. Éppen ezért mindnyájunkat hálaadásra indíthatna, ha idén a tavalyi nem egészen 200 gyülekezeti tagnál, illetve családnál többen tudnának és akarnának részt venni ebben a közös feladatvállalásban. Adja Isten, hogy minél többen érezzék meg, hogy csak azt adjuk neki, amit az ő kezéből kaptunk!

Ittész András

GYÜLEKEZETÜNK KÖLTSÉGVETÉSE

(a részösszegek ezer Ft-ban)

	2009. évi zárszámadás	2010. évi terv
BEVÉTELEK		
Gyülekezeti tagoktól <i>(egyházfenntartás, adomány, perselypénz)</i>	12 243	13 000
Gyülekezeti tagoktól <i>(áldozati vasárnapi gyűjtés)</i>	2 330	2 000
Gazdálkodásból <i>(bérleti díjak, kolumbárium stb.)</i>	5 472	4 200
Központi támogatás <i>(hitoktatás)</i>	279	175
Külső támogatás <i>(önkormányzat, pályázatok)</i>	2 559	7 600
Saját alapítványtól	1 008	1 000
Átfutó és továbbítandó tételek <i>(kötelező offertóriumok, járulékok, inatterjesztés)</i>	2 560	2 197
Összesen (kerekítések nélkül)	26 452 438	30 170 000
KIADÁSOK		
Illetmények <i>(lelkészek szolgálati és hitoktatási díja)</i>	7 557	7 645
Illetmények <i>(egyéb alkalmazottak)</i>	4 216	4 263
Törvényes terhek <i>(befizetendő járulékok)</i>	1 021	1 204
Dologi kiadások <i>(fűtés, világítás, víz, posta, telefon, útiköltség, biztosítás)</i>	4 526	4 762
Más egyházi szervnek <i>(országos és egyházmegyei járulék, iskolafenntartás, más gyülekezetnek)</i>	790	840
Továbbítandók <i>(kötelező offertórium, inatterjesztés stb.)</i>	2 137	1 190
Javítás, karbant., felsz. pótl., leltári tárgy beszerz., új létesítm.	1 829	12 500
Szeretetszolgálat, segélyek	729	825
Belmissziós kiadások, hírlevél, gyermekmunka, színjátások, énekkar	1 464	1 050
Táborok	329	350
Egyéb <i>(családsegítő, testvérgyülekezet stb.)</i>	894	650
Összesen (kerekítések nélkül)	32 104 900	36 309 400
PÉNZESZKÖZÖK 2009. december 31-én: 8 979 078		

Néhány gondolat a számokhoz:

A 2009. évi bevételek 98%-ra teljesültek, ebből a gyülekezeti tagok befizetései 97%, a gazdálkodás bevételei 110%, külső támogatás 78%. Az áldozati vasárnapon összegyűlt adomány a tervezett összeghez képest 117%, hálás köszönet érte! 2009-ben a kiadásaink a tervezet képest 83%-on zártak. Ezt a kolumbáriumbővítés terv alatt maradása (ebben az évben csak tervekfizetés) is eredményezte.

A 2010. év bevétele és kiadása közötti különbözetet az év végi záró pénzkészlet is biztosítja. Az Oktatási és Kulturális Minisztériumtól 4 milliós támogatást kaptunk a kolumbáriumbővítéshez, ezt egészítik ki pályázati összegek (külső támogatás), és a híveink áldozati vasárnapi adománya.

Egyházunk fenntartását – ahogy a nevében is szerepel – remélhetőleg az egyháztagok adományai, perselypénze biztosítja. Erre segítsen bennünket Urunk.

Hírek, események

Tavaly november 29-én ünnepeltük **farkasréti ökumenikus templomunk felszentelésének 15. évfordulóját**. A teli templomban **Illés Dávid református esperes** szolgált igehirdetéssel. Az ünnepi együttlét agapéval zárult a gyülekezeti teremben.

December 1-jén gyülekezetünk lelkészházaspára **Gödöllőn** szolgált egy **adventi gyülekezeti alkalmon**, illetve részt vettek az éppen aznap este megtartott szokásos havi városi **ökumenikus lelkésztalálkozó**n.

Az **adventi sorozatot**, melyen ezúttal vendég-igehirdetők szolgáltak, „Akiket nagyon vártak” címmel tartottuk: Izsák érkezéséről **Fodor Viktor** (Pesthidegkút), Sámuelről **Lampért Gábor** (Siófok) és Jézus Krisztusáról **Cairns-Lengyel Henriett** (Kötcse) szólt köztünk.

Gyülekezetünk kisifjúsága december 4-én a **Terror Háza Múzeumba** látogatott el.

Adventi szeretetvendégségünkön Veress István kővágóörsi lelkész volt a vendégünk, aki „Lázár-csoda faluhelyen?” címmel tartott vetítettképes előadást.

A **presbitérium** december 8-i ülésén elfogadta gyülekezetünk **2010–2013-ra szóló stratégiáját**. Ilyen típusú dokumentum gyülekezetünkben először került összeállításra. Szövege, amely fénymásolatban is elérhető az érdeklődőknek, letölthető a honlapról (kelenfold.lutheran.hu).

December 12-én került sor gyülekezetünk megválasztott másodlelkésze, **Blázy Árpádné iktatására** templomunkban. Igét hirdetett

Bence Imre esperes. Az istentiszteletet tanácstermünkben agapé követte, melyért ezúton is szíves köszönetet mondunk Mindenkinek, aki felajánlásával hozzájárult az ünnepi alkalomhoz!

December 14-én került sor a **hajléktalanok karácsonyára**, melyen családsegítő központunk munkatársai kis ajándékkal és finom falatokkal kedveskedtek az alkalmon résztvevőknek. Felvételtől megtekintettük Joni Eareckson Tada budapesti tanúságtételét, melyet igen élénk beszélgetés követett.

December 15-én immár másodízben tartottuk meg a **munkatársi karácsonyt**. A gyülekezet elnöksége köszönetet mondott a megjelent közel félszáz résztvevőnek az elmúlt esztendőben végzett szolgálataikért, és ajándékokkal kedveskedett. A jó hangulatú együttlét terített asztalok mellett, forralt bor kíséretében kötetlen beszélgetéssel zárult.

Szépen sikerült az adventi vasárnapokon megrendezett **karácsonyi vásárunk**. A kézimunka kör által készített „ajándékokat” a templom előterében lehetett megtekinteni és természetesen meg is vásárolni.

Karácsony szentestéjén a hittanosok előadták Gárdonyi Géza: Karácsonyi történet című rövidített jelenetét. Mindazoknak, akik feladatot vállaltak, szerepeltek, januárban köszönetképpen mozilátogatást szerveztünk.

A **kántorátus** január 9-én Gáncs Aladár ny. lelkész-organista, február 23-án Frenkl Róbert volt országos felügyelő temetésén énekelt. Gáncs Aladár 1948–49-ben segédlelkészként

szolgált Kelenföldön, a kilencvenes évek második felében pedig többször végzett helyettesítő szolgálatot gyülekezetünkben.

Az **ökumenikus imahéten** (január 18–23.) Bácsai Gábor református lelképásztor Bocskai úti templomunkban, Blázy Árpádné a külső-kelenföldi református templomban, Papp Sándor István O.Cist szerzetes farkasréti templomunkban szolgált igehirdetéssel.

Február 6-án **szeretetvendégséget** tartottunk, melynek vendége **dr. Hetesi Zsolt** egyetemi óraadó volt. A részletes beszámolókat lásd a 10–11. oldalon.

Február 8-án **múzeumlátogatást** szerveztünk, melyen a népes csapat megtekintette a „Boticellitől-Tizianóig” című nagyszerű kiállítását.

Február 9-én gyülekezetünk adott helyet a **budai egyházmegye LMK-ülésének**. Az istentiszteleten Bence Imre esperes hirdette az ígét. E helyről is köszönetet mondunk aszony-testvéreinknek az önzetlen segítségért és a finomságokért!

Február 12-én **farsangi együttléte**t szerveztünk a gyülekezetünk gyermekeinek és ifjainak. Az est folyamán vendégünk volt **Csányi Zoltánné tánc tanár**, aki kicsiket és nagyokat, gyermekeket és szülőket egyaránt nagy türelemmel taníttatott.

Február 14-én, vasárnap idén is bekapcsolódtunk a **Házasság hete** sorozatba. 11 órás istentiszteletünkön ugyanakkor köszöntöttük **Sutyinszki Katalin egyházi** testvérünket abból az alkalomból, hogy immár kerek 10 éve végzi ezt a nagyon fontos, felelősségteljes szolgálatot.

Február 21-én, vasárnap **szupplikáció** volt gyülekezetünkben. **Domokos Tibor sepsiszentgyörgyi végzős teológus** Zak 3,1-7 alapján hirdette Isten ígétét.

Február 24-én, másfél évi szünet után újra **kerületi ökumenikus lelkésztalálkozó**t tarthattunk tanácsstermünkben. A kötetlen együttléten megemlékeztünk többek között azon közelmúltban elhunyt testvéreinkről, akik korábban aktív tagjai voltak a havi találkozónak, így Kerekes Károly O.Cist ny. főapátról (1918–2009), Rázmány Csaba (1946–2009) unitárius püspökről és dr. Lipp László rk. lelkészről (1948–2009).

Február 24-én, Mátyás napon **színes gálaestet** tartott gyülekezetünk – budaváriakkal közös – **cserkészcsapata** (32. sz. Dévai Bíró Mátyás Cserkészcsapat) a tele tanácssteremben. A műsorban az összes órs fellépett saját darabjaikkal, valamint saját filmmel és tavalyi képekkel. Gratulálunk a derűs és színvonalas alkalomhoz!

Március 6-án **szeretetvendégséget** tartottunk, melynek vendége **dr. Tomka Miklós** vallásszociológus egyetemi tanár volt, aki *Az egyházak helyzetéről és jövőjéről a mai magyar társadalomban* címmel tartott előadást.

Március 8-án, hétfőn **női imnapot** tartottunk, melyen **Keczkó Szilvia** lelkész nő szolgált igehirdetéssel.

Március 14-én az **MTV műsorán** evangélikus megemlékezésre került sor Philipp Melanchthon (1497–1560) halálának 450. évfordulója alkalmából. A műsorban többek között lelkészünk, Blázy Árpád is szólt a Praeceptor magyarországi kapcsolatairól.

Március 16-án **képviselő-testületi ülést** tartottunk a tanácssteremben.

Március 26-án, pénteken **húsvéti kézműves délutánt** szervezünk gyermekeinknek.

Március 27-én **hittanverseny** lesz Budaörsön, melyen gyülekezetünk hittanosai is részt vesznek.

Virágvasárnap délelőtt 11 órakor gyülekezetünk gyermekei énekszóval, virágos ágakkal vonulnak majd be az istentiszteletre, megörvendeztetve ezzel újra a nagyhétre induló gyülekezetet. Ugyanekkor az **ének- és zenekar J. S. Bach 22. kantátáját** (Jesus nahm zu sich die Zwölfe / Jézus maga mellé vette a tizenkettőt) adja elő.

Április 2-án, **nagypénteken** a zenekar is hozzájárul a passiótörténet megértéséhez. A 18 órakor kezdődő passióolvasáshoz kapcsolódóan Gárdonyi Zoltán: Három nagypénteki kép című darabját adják elő. Ezen az ünnepnapon kivételesen fél 11-kor kezdődik a délelőtti istentisztelet.

Húsvétvasárnap délelőtt, a 11 órás istentisztelettel párhuzamosan **gyermekistentiszteletet** tartunk.

Húsvéthétfőn, a 11 órás istentisztelettel ismét szeretettel **várunk mindenkit** az évek óta hagyományos közös **örömeleklésre**. Azokat várjuk, akik nem érnek rá év közben énekkarra járni, de olykor szívesen énekelnének vagy zenélnének egy-egy ünnepen. Terv szerint Kodály Zoltán 114. genfi zsoltárával készülünk, melyet a zeneszerző éppen húsvéthétfőre írt. A közös próba fél tízkor kezdődik a Bocskai úti templom karzatán.

Húsvét 2. napján délután 3 órakor **finn nyelvű istentiszteletet** tartunk templomunkban. Igét hirdet Anna-Majja Viljanen-Pihkala, a helsinki dómtemplom lelkésze.

Április 10-én, 12-én és 16-án gyülekezetünk **színjátzóköre** ismét előadásra készül Abaffy Zoltán vezetésével. A darab címe: **Tizenkét dühös ember**, az előadások 19 órakor kezdődnek a Bocskai úti tanácssteremben.

Idén **április 16-18-ig tartjuk gyülekezeti hétvégénket**. A tavalyi évektől eltérően idén Máriabesnyőre megyünk, ahol több férőhely fogad minket. Így nem kell két külön hétvégén menni, hanem a gyülekezet valóban egy közösségként tud együtt lenni. Jelentkezés és egyéb tudnivalók a szórólapon és plakáton.

Cserkész hírek, időpontok:

Március 20. – számháború a Budai Várban 14 órától

Április 23-25. – csapatportya, azon belül próbák

Július 6-16. – csapattábor Homokbödögén

ÜNNEPI ISTENTISZTELETI REND

Április 1. Nagycsütörtök

18 óra Blázy Árpád

11 óra gyermekistentisztelet Blázy Árpád

18 óra Joób Máté

Farkasrét* 9 óra Joób Máté

Április 2. Nagypéntek

½ 11 óra Joób Máté

18 óra Blázy Árpádné és a lelkészek

Farkasrét* 9 óra Blázy Árpád

Április 5. Húsvét 2. napja

8 óra Joób Máté

11 óra Joób Máté

Farkasrét* 9 óra Blázy Árpád

15 óra finn nyelvű istentisztelet, Anna-Maija

Viljanen-Pihkala, Joób Máté

* XI. Németvölgyi út 138.

Április 4. Húsvét ünnepe

8 óra Blázy Árpádné

11 óra Blázy Árpádné

Telefonszámok

Lelkészi hivatal	361-2159, 06/20 824-2907
Blázy Árpád igazgatólelkész	385-0244
Joób Máté lelkész	385-0820
Blázy Árpádné másodlelkész	385-0244
Schulek Mátyás diakónus lelkész	337-8371
Ittés András felügyelő	209-4259
Kotsis Domokos másodfelügyelő	386-9626
Sass János másodfelügyelő	361-1493
Bence Gábor kántor, karnagy	208-3779
Sutyinszki Katalin egyházi	385-0600

Hivatali rend

A lelkészi hivatal nyitva tartása:

Hétfő-péntek 9–13 óra,

Szerda 17–19 óra

Lelkészek beosztása:

Blázy Árpád: kedd, péntek 10–12 óra

Joób Máté: szerda 17–19, csütörtök 10–12

Blázy Árpádné: hétfő, szerda 10–12 óra

Fraknó utcai Szeretetszolgálat

Cím: Budapest, Fraknó u. 32., tel.: 203-8365

Kedd 14–17 óra között Lázár Attila

KELENFÖLDI EVANGÉLIKUS HÍRLEVÉL

A Budapest-Kelenföldi Evangélikus Egyházközség ingyenes lapja

1114 Budapest, Bocskai út 10.

E-mail: kelenfold@lutheran.hu

Web: <http://kelenfold.lutheran.hu>

Szerkesztők: Bence Judit, Blázy Árpád, Blázy Árpádné, Ittés Szilvia,

Joób Máté, Mády Erzsébet

Szerkesztőségi ügyekben kereshető:

Ittés Szilvia 209-4259, ittzes@freemail.hu

Megjelent 1400 példányban.

A lap készítéséhez adományokat elfogadunk, melyeket a templomi perselybe kérünk betenni.

Felölös kiadó: Ittés András

A hírlevelet Schulek Tiborné alkotásai illusztrálják.

Tördelés és nyomás: D-Plus Kft.